Den 28. Junii 1840.

Mel: Kong Kristjan lægger ned sit Sværd.

Du lille Flok i fjærne Nord,
Trofaste Folk blandt Sagas Fjelde!
Lad höit din Stemmes Ström fremvælde
Fortröstningsfuld i Jubelchor!
Hist under Templets höie Bue
Med Barmen fyldt af hellig Lue
:|: Din Konge knæler for sin Gud. :|:

Kong K r i s t j a n sværger hellig Eed
Ved Altret for den Evighöie,
Og Tillid straaler i hans Öie,
Paa Panden hviler Kraftens Fred:
"Til Lykken jeg mit Folk vil före„

"Kun Sandhed önsker jeg at höre„
:|: "Jeg elsker Eder en og hver„ :|:

Kong K r i s t j a n rækker ud sin Arm
Og griber kjæk det tunge Smykke —
Hans Stjerne spaaer ham Held og Lykke
Og mandigt slaaer hans stærke Barm —
Nu pryder Danmarks Kongekrone
En Tinding værd den störste Trone,
:|: Den vise Faders for sit Land. :|:

Hil Dig, o Drot, paa Kongestol!
Er herligt end Dit gyldne Smykke,
Gud gav Dig dog en bedre Lykke,
Din Smertes Tröst, Din Glædes Sol;
Han gav Dig mild den favre, blide,
Den ædle Kvinde ved Din Side,
:|: Din elskede A m a l i a. :|:

O Dronning, i Din Höiheds Glands!

Vær hilset, milde Herskerinde!
Meer yndigt dufted' ingensinde
En Blomst i Fromheds rene Krands.
Gud give Dig den Fryd at smage
Retmange skjönne Födselsdage
:|: At leve lykkelig som nu! :|:

